ښکلې کیسې
Ketabton.com
لیکوونکی : عثمان غني
کال : 1399

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې کیسې

1

امام حسن البناء رحمه الله!!!....

د مصر د قاهرې نه لرې په يوه کلي کې د روژې په مياشت کې د لمونځ کوونکو تر منځ اختلاف پيدا شوی وو، تر داسې حده چې نږدې وه دا اختلاف په جګړې واوړي، ځينو ويل :د تراويح رکعتونه شل دي...
نورو ويل :نه نه د حضور صلی الله عليه وسلم نه يوازې اته رکعته ثابت دي.

د حضرت عمر رضی الله عنه په عصر کې صحابه وو رضی الله عنهم شل رکعته د تراويح لمونځ په جماعت سره اداء کاوه، آيا هغوی تېروتي وو؟!
د شلو دليل ضعيف دئ!

موږ خو خپل مشران د اته رکعتيزو تراويح په ويلو ليدلي دي
د اتو دليل کمزوری دئ موږ خو شل رکعته وايو
د دوی له منځ نه يو اجنبي شخص پورته شو او په لوړ ږغ ئې وويل:

أيها الاخوان) !!اې ورونو
د ده آواز دروند وو، همدا دليل وو، چې د بحث خلک ټول د ده خوا ته متوجه شول، زه د تراويح د لمونځ په اړه له ډېره وخته ستاسې بحث اورم، په مسجد کی ږغ اوچتول د مسجد د آدابو خلاف عمل دئ، حالانکه ستاسې بحث خو د جګړې حالت غوره کوي.

دا ستونزه د حل کېدلو پر ځای لا پېچلې کيږي، که تاسې زما د دوو پوښتنو ځواب ووایاست، کېدای شي دا مشکل حل شي، آيا تاسې ماته د دې خبرې اجازه راکوئ؟!
هو هو وفرمايه، بس دغه ستونزه دې حل شي، له مختلفو سَمتونو نه آوازونه اوچت شول.

پوښتنه دا ده :اجنبي شخص خلک خپل خوا ته متوجه کړل او وئې ويل :د تراويح شرعي حکم څه دئ؟ فرض دي، سنت دي او که نفل؟!
دا نفل دي نفل دي ...خلکو ځواب ورکړ، ډېر ښه اوس دا ووایاست، چې په اسلام کې د مسلمانانو د اتحاد او اتفاق او اخوت و محبت په اړه څه حُکم دئ؟
فرض دئ اخوت فرض دئ ...خلکو ورغبرګه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

أیها الاخوان)اې ورونو (
نفل هغه عمل دئ که کله نا کله ترسره نشي گناه نشته، خو فرض بیا هغه څه دئ چي په پرېښودلو ئې انسان گنهگار کیږي، آیا ما صحیح خبره وکړه که نه...

هو بالکل صحیح خبره ده ...ټولو په یو ځای ځواب ورکړ
واعتصموا بحبل الله جمعیاً و لا تفرقوا
مونږ باید د هغه ذات رسئ مضبوطه ونیسو، چي پرې مأمور شوي یو او له جلا کېدلو نه ئې منع کړي یو، ځکه په خپل منځیو جگړو مسلمانان بې همته کیږي.

ولا تنازعوا فتفشلوا و تذهب ریحکم...
تراویح سنت دي، خو اتحاد بیا فرض!

اوس تاسي راته ووایاست چي کوم شخص چي د یو سنت د قیام لپاره د مسلمانانو تر منځ تفرقه او جلاوالی راولي؛ داسي کس به د دین خیرخواه وي او که دښمن؟
دښمن دښمن ...مکمله ټولنه په یو برغ

ستاسي دښمن مو اتحاد غواړي که انتشار؟!
انتشار ...انتشار...
اوس فکر وکړئ کوم شخص چیي د رسول الله صلی الله علیه وسلم په امت کي بېلتون راولي، آیا هغه به د رسول اکرمؐ رېښتنی او مخلص امتي وي؟!

د حضور اکرمؐ پیروکار؛ نه نه !!!هغه به د دښمن جاسوس وي...
په دغه وخت کیبو ځوان پورته شو او په لوړ برغ ئې وویل که څوک بیا داسي وکړي ته به ئې منع کړې او که به ئې ملگری شې.
زه به ئې منع کوم...

تاسي ته د اتو او شلو رکعتونو مسئله مهمه ده، که د مسلمانانو د اتحاد او اتفاق؟!
اتفاق اتفاق ... د ټولني برغ

ایها الاخوان
که تاسي اتحاد غواړئ نو لږ قرباني به ورکوئ، آیا قرباني ورکوئ؟!
موږ هر ډول قرباني ته چمتو یو...
قرباني به بس دا وي، چي پر کوم امام یا خپل تحقیق چي مو اعتماد او اطمینان وي عمل وربandي وکړ ...ئنور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان په دلیل پوه کړئ؛ خو د نورو د رائې او تحقیق احترام هم وکړئ، ځکه هر مسلمان د خپل موقف د ریښتین ولې لپاره د قرآن او سنت نه دلیل وړاندي کوي، هیڅ مسلمان له انجیل او تورات نه دلیل نه راوړي، په تعبیر او تشریح کي اختلاف فطري امر دئ، په فروعي مسائلو کي چي څوک کومي رأیې ته اعتبار ورکوي عمل دي پرې وکړي، خو د دین د بنیادي او متفقه مسائلو او په ژوند کی د هغوی د نافذ کولو لپاره ټول په ګډه هلي ځلي وکړئ.

ستاسي دښمن که انګرېز وي او که یهودي؟ هغه به ستا د وژلو په وخت هیڅکله دې ته ونه ګوري چي فـلان شافعي د او فلان حنفي، دی اته رکعته تروایح کوي او هغه بل شل رکعته، د هغوی په سترګو کي هر کلمه ویوونکی یو دئ، د هغوی د بریا راز دا دئ چي تاسي د یو بل سره وجنګوي.
ځکه نو ضرورت دا دئ چي مونږ نن د فروعي اختلافاتو نه پورته شو او د کفر او ظلم خلاف سره یو شو، او له ځانونو نه کامل او صحیح مسلمانان جوړ کړو.

د اجنبي وینا ختمه شوه...
خلک ور ولاړ شول او له ډېري میني او احترام نه ئې د هغه سره مصافحه پیل کړه، یو معزز شخص ورته را مخکی شو او وئې پوښتل :زه ستا له خبرو نه ډېر متأثر شوم که مو ځان راته معرفی کړئ!

اجنبي :زما نوم حسن البناء دئ او زه په قاهره کي اوسم.

2

د ۲۰۱۱ زېږدیز کال د نومبر د میاشتي پر ۱۹ نېټه له یوې زړې کنډوالې څخه داسي یو څوک ونیول سو چي له نژدې پنځه یا شپږو میاشتو څخه همدلته پټ سوی و، هغه سخت ژوبل او ناروغ و، د خوني(کوټې) حال دومره خراب و چي نه رڼا ورتلله ، نه تازه هوا او نه یې تشناب درلود، د دې سړي څښناک، خوراک، خوب او حاجت پوره کول ټوله په همدې څلور دېواله خونه کي تر سره کېدل. کله چي دا کس ونیول سو، ګمان کېدی چي له ډېري مودې څخه وږی او تږی پاته سوی او په اونیو اونیو نه دی لمبېدلی. د هغه نیالی ، بالښت او شړی دومره خیرن ول چي پکښې پرېوتل خو هلته پرېږده په ورته کتلو یې د سړي خوا را ګرزېده. په خیرن او بوینه شړی کي نغښتل سوی کوم کس چي ونیول سو دا یو عام سړی نه و، بلکي څه موده وړاندي همدا سړی ډېر شتمن و، دا هغه څوک و چي نوم یې د نړۍ د څو شتمنو او اغېزمنو خلکو په کتار کي راتلی، هغه ډېر د سکون ژوند تېراوی، هغه پر عیاشیو باندي په ثانیېو کي په میلینونو ډالر مصرفول. یو وخت یې د لندن په ښار کي په خپل موټر کي سفر کاوی چي د لندن په شمال کي یې یوه ښکلې ماڼۍ(بنګله) خوښه سوه او د همدې ماڼۍ د رانیولو پرېکړه یې وکړه خو د کور خاوند یې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

خرڅولو څخه نټه وکړه او دې ښاغلي د خپل ضد له مخې پر هغه ځای دوه برابره پیسې یانې لس میلیونه برټش پونډز د ماڼۍ خاوند ته ورکړل او کور یې ځني واخیست.

په ۲۰۰۹ زیږدیز کال کې نوموړې خپله ۳۷ مه کلیزه ولمانځله، چې د نړۍ تر ټولو شتمنو خلکو پکښې ګډون وکړ، په هغوی کې د روسیې "Albanian tycoon"، د زرو د زیرمو څښتن "peter Munk" او "prince of Monaco albert" غوندې د نړۍ مشهورو څیرو ګډون کړی وو، او دغه کلیزه تر ننه د نړۍ په ګران بیه کلیزو کې شمیرل کیږي.

دا سړی دتر ټولو ګران بیه انځورګرۍ د رانیولو شوقي و، هغه د خپلې ماڼۍ د ښایست لپاره د مالیت پر انځورګرۍ په اربونو ډالر ورکړي ول.

په ۲۰۰٦ میلادي کال کې پر اسرائیلې ممثلې (اداکارې) باندې مین سو، او د هغې د خپلولو لپاره یې پریمانه دولت مصرف او پر هغې انبار کړ، هغه و چې "orly weinerman" یې انډیواله (ګرل فرینډ) سوه، دا نو د نړۍ تر ټولو ګران بیه انډیواله نجلۍ وه.د برتانیې پخوانی لومړی وزیر ټوني بلیر د نوموړي ډیر ټینګ ملګری و. د برتانیې شاهي کورنۍ هغه څو ځلې په "buckinggham palace" او "wensley castle" کې د ماښامنۍ او غرمنۍ لپاره میلمه کړی و، هغه په لندن او فرانس کې د ځوانۍ شپې ورځې تیرولې، هغه په ډیر ویاړ سره د نړۍ په ګوټ ګوټ کې قانون تر پښو لاندې کاوی، هغه یو ځل د پاریس په "shanzelize street" باندې موټر په ۱۳۰ کیلومټر تېز رفتار کې تیر کړ چې ټوله اروپایي نړۍ یې حیرانه کړه. او د پاریس ښاري دولت د هر څومره کوښښ سره سره ونه توانیدی چې لږ تر لږه یې جرمانه کړي. دا سړی د خپل هیواد د "investment authority" مشر و، د پانګې اچونې دغه دولت دومره واک درلود چې د نړۍ په هر هیواد او هر وخت کې یې تر لس بیلیونه "10$ billion" پورې سرمایه ګذاري کولای سوه، او دا ډیره غټه خبره وه.

د داسې نوم او درنښت درلودونکې ژوند څښتن چې د ۲۰۱۱ کال د نومبر د میاشې پر ۱۹ نېټه په کومه خیرنه او بوینه شړۍ کې ونیول سو، دا ځوان سیف الاسلام نومیږي، دی په نړۍ کې پر دریم نمبر په تیلو د شتنمن هیواد لیبیا د پخواني واکمن کرنل قزافي زوی دی، نوموړی د قزافي ځای ناستی او د لیبیا ولي عهد و، دی په خپل وخت کې د لیبیا دوهم بااثره سړی و، دی دومره اغیزناکه او واکداره کس و، چې کرنل قزافي یې د "نیوکلیئر" پروګرام په پریښودولو باندې قائل کړی و.

سیف الاسلام دا مهال د لیبیا د واکمن دولت په زندان کې دی، او تر مرګ ستونزمن ژوندورباندې تیریږي. هغه سیف الاسلام چې یو پښه به یې په لیبیا او دوهم پښه په لندن یا فرانس کې پرته وه، د چا لپاره چې به د فرانس سترو کمپنیو ځانګړي عطر جوړول، دا هغه سیف الاسلام دی چې څه موده وړاندې به یې د برتانیې د هیواد شاهي کورنۍ خاصې میلمستیاوې کولې، مګر نن په ټوله نړۍ کې هیڅ داسې هیواد نسته چې هغه ته پنا ورکړي، هغه سیف

(c) ketabton.com: The Digital Library

الاسلام چي د لندن او فرانس په مشهورو او گرانه بيه خوړنځايونو کي ځانگړي خواړه ورته پخېدله، نن يې ديوه وخت ډوډۍ په ډېره سخته په نصيب کېږي، هغه سړی چي په يوه لحظه کي يې په لس ميليونه پونډز باندي يو کور رانيولای سوای، نن د سر پنا لپاره د کوټې چت نه لري، د چا چي تر پرونه ميليونران خلک انډيوالان ول نن په زهرۍ او خواستۍ فريادونه کوي خو هيڅوک د خبري اورېدولو او مرستي کولو نه لري، سيف الاسلام له اسمان څخه پر مځکه را لوېدلی دی، او پاچاهي يې په فقيري بدله سوې ده. ځکه هغه خلک چي الله هېروي او پر ځان باندي د خدای خيال کوي، نو پر داسي خلکو باندي يوه نه يوه ورځ د الله غضب را لوېږي، او بيا يې هيڅوک نه سي ژغورلای.

داسي واکمنان چي واک هر څه گڼي او د اقتدار په نشه کي دومره ډوب سي، خيال کوي چي زما واک او دبدبې لره هيڅ زوال نسته ، زما د واک لمر به د خيال پر اسمان همداسي ختلی ولاړ وي او زما د تقدير ستوری به د تل لپاره ځلېږي. نو داسي واکمنانو او زور واکانو ته د سيف الاسلام کيسه په چيغو چيغو وايي: څوک چي د ولس باور او احساس له لاسه ورکړي او پر خپل ځان باندي د خدای خيال وکړي دا کسان به يوه نه يوه ورځ له داسي دردناکه، بې چاره، زليل او بې وسه سر نويشت سره مخامخ کېږي.

3

يو ټيکسي چلوونکی سعودی کيسه کول چي له رياض نه مې دمام ته څلور ځوانان سپاره کړل د ټيکسي ډريور وايي دا څلور واړ ښه په سور کې نه وو مست ځوانان وو او مجلس يې هم بې سوره وو دی وايي په لار کې د تيلو اچولو له پاره ودريدلم اود مازدگر د لمونځه وخت وو هم و تيل مې واچول وروسته مې ځوانانو ته وويل :که مو خوښه وي د مازدگر لمونځونه به وکړو؟ خو ځوانانو ځواب هېښوونکی و !زماځنکه ته ناست ځوان په دوی کې ليړ م شر و او داسي ښکاريده چې د دوی د سفر مشر هم دی شاته يې خپلو ملگرو ته وکتل وروسته يې زما د لمانځه کولو د پوښتنې په ځواب کې راته وويل :مونږ خو لمنځونه نه کوو..
ټيکسي ډريور وايي :زه حيران شوم چې دا څه وايي داسې مسلمانان هم وي چې لمانځ نه کوي !ورته ومې ويل : يارانو !دا منم چې تاسو ځوانان يئ .هر څه به کوئ خو لمونځ بايد هيحکله پرېنږدو له الله سره داړيکوهمدا يوه لاره راپاته ده دا لاره بايد هيڅکله ونه تړو او لمونځ خامخا بايد وکړو.ټيکسی ډريور وايی :ځوانانو پخپلو کې يوه بل ته وکتل او زما څنک ته ناست مشر يې راته وويل سمه ده څه چې لمنځونه وکړو،لمنځو ته ښکته شوو،اودسونه مو وکړل او زه د لمانځه دامامت له لپاره مخته شوم څلورو واړو ځوانانو اقتدا راپسي وکړه مسافرانه دوه رکاته لمونځ اوسلام مې واړوه چې مخ مې را وگرځاوه هغه مشر يو يې لا په سجده پروت و.
مونږ ټول ورولاړ شوو چې ځوان مو وښوراوه له حرکته لويدلی و او مهربانه الله ته يې روح سپارلی وه !ملگري يې سخت خپه او ټول په ژړا شول او يوه ملگري يې زيات ژړل، وروسته هغه ماته وويل چې دا زما مشر ـ ورور دی او باور وکړه چې دا پنځلس کاله کيږي چې لمونځ يې نه وکاوه !خاتمې پټي اونامعلومه دي، په مرگ هيڅ باور نشته، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مومن باید دهر لمانځه په مهال په دې فکر وي چې شونې ده دا يې وروستی لمونځ وي لکه په یوه حدیث کې راغلي رسول الله صلی الله علیه وسلم ته یو سړی راغی ورته ویې ویل :یارسول الله !په لنډه توګه مې پوه کړه، هغه ورته وویل :چې کله لمانځه ته لاړ شې داسې لمونځ کوه لکه همدا دي چې ورستی لمونځ وي] .عن أبي أيوب رضي الله عنه قال :جاء رجل الى النبي صلى الله عليه وسلم ، فقال :يا رسول الله، علمني وأوجز، قال :اذا قمت في صلاتک فصل صلاة مودع .رواه احمد و ابن ماجه [.الله مو دی لمونځونه د سترګو یخوونکی وګرځي او الله دي زموږ خانمې په ایمان او ښواعمالو کړي.

4

یوه ورځ یو سړي خپل مریی بازار ته را وستی ددې لپاره چې خرڅ ئې کړي نو ږغ یې وکړ !چې زه خپل مریی خرڅوم ډېر ښه مریي دی خو یو عیب لري هغه دا چې چغلګر دی .یو سړي د خپل ځان سره فکر وکړ چې راسه دا مریی رانیسه دا دومره عیب نه دی نو ورغلی ؛ هغه مریی یې ځني رانیوی د ځان سره ئې خپل کور ته بوتلی.

مریي د نوي مالک سره کار شروع کړ ؛ څه وخت یې خورا ښه کار او ښه خدمت وکړ ؛ د څه وخت په تیریدو سره بیرته هغه خپل عادت پیل کړ.
لومړی ورغلی د خپل مالک مېرمني ته يې وويل :ستا خاوند د بلي ښځي سره اړيکي لري غواړي چې ډېر ژر واده ورسره وکړي او تا پريږدي؛ زه تا ته دا خبري د دوستۍ په موخه کوم زما خبري دي ستا سره خوندي وي چاته يي بيان مه کوه .ښځي چې د مريي خبري واورېدې ډېره نا ارامه او خوا بدې سوه د څه وخت په تېريدو سره مريي د خپل مالک ښځي ته وويل چې زه تاته يو نسخه دربښيم دا کار وکړه ستا خاوند به بله ښځه پريږدي .ښځي ورته وويل چې دا خو ښه خبره ده ونيسه راته وې ښيه ؛ مريي ورته وويل کله چې دي د شپې خاوند بيده سي نو چاقو راواخله د ږيري وريښتان يې يو څه ور پريکړه ؛ او د ځان سره يې وساته، بس دا کار وکړه خاوند به دي نوري ښځي پريږدي يوازي به ستا سره ژوند کوي.

ښځي ورسره خوښه کړه چې دا خو بيخي اسانه کار دئ ؛ د ا کار خو بيخي په اسانۍ سره کولای سم؛ مريي چې ښځي ته دا خبره وکړه دستي راغلی خپل مالک ته يي وويل :اې باداره !ستا مېرمن د نوروسره ناروا اړيکي لري اوس غواړي چې ډېر ژر پر تا باندي مرګوني حمله وکړي تا ووژني او خپلي اړيکي د هغو سره نوري پیاوړي کړي، مريي زياته کړه چې زه ستا د خواخوږۍ په موخه دا خبري کوم زما خبري رښتيا دي هيڅ درواغ پکښي نسته که ته زما خبري نه منې نو ته نن ماښام ځان پر خوب واچوه مه بيديږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازي په ښكاره ځان بيده وښيه تـه بـه ووينـې چـې سـتا مېـرمن بـه پـر تـا چـاقو راواخـلي او بـل كـار دا وكـړه چـې زما حال پټ وساته چاته مه وايه چې دا خبره ده را ته ويلې ده.

مالـک چـې د مريـې خـبري واوريـدې ډېـر خوابـدي سـو؛ كلـه چـې ماښـام سـو ده ځـان پـه ښـكاره پـر خـوب واچـوئ، مېرمنـې يـې لـږ څـه وخـت انتظـار وكـړ كلـه چـې يـې يقـين سـو چـې سـړی بيـده دی نـو چـاقو يـې را واخيسـتی خاونـد يـې د سـترگو تـر كونجـانو ورتـه وكتـل ژر وغورځيـدی تـر مـټ يـې ټينگـه كـړه او ورتـه ويـې ويل :تـه غـواړې مـا ووژنـې؟ نـوري خـبري يـې نـه وكـړې دسـتي يـې چـاقو ځنـې واخيسـتی مخكـې تـر دې چـې ميرمن يې يوڅه ووايي په هغه چاقو يې خپله ميرمن مړه كړه

د ښځې قريبان چـې خـبر سـوه هغـو راوځغسـتل بـې پوښـتنې يـې پـرده بانـدې حملـه وكـړه وې واژه .لنـډه دا چـې دواړو كورنيو يو پـر بـل بانـدې حملـې پيـل كـړې او تـر مـنځ يـې لويـه جگـړه وموښـته دا ديـوه مريـې د چغلگـرۍ هغه بده پايلـه وه چـې پـه دنيـا كـې يـې خلگـو تـه ورسـول همـدا وجـه ده چـې چغلگـري كـول سـتره گنـاه ده هـر مسلمان بايد په كلكه ځان ځنې وساتې.

5

لومړی نړيواله جگړه کې يو سرتيري، خپل قوماندان ته داسې وليکل !

ښاغلی قوماندان صيب!

خپله وسله مې تر خاورو لاندې پټه کړه ، نور نه جنگيږم ،او دا پريکړه مې نه د مرگ له ويرې

او نه هم د خپلې مېرمنې ، زوی او لور دمينې له کبله کړې! ،که راځخه وپوښتې؟ وروسته تر هغه چې د دښمن يو سرتيری مې مړ کړلو نو

وروسته مې د هغه جيبونه وکتل او يو عجيبه ييښې سره مخ شوم، هغه داچې،

د يوه کاغذ پر مخ چې په وينو ککړ وو داسې ليکل شوي وو:

پلارجانه !د کومې ورځې نه چې تا زه يواځې پرې ايښي يم ، هر سهار تر لمر لويدو پورې د خپل کور د وره مخې ته ناسته يم او ستا د راتلو لارې څارم،

په خدای قسم دا ځل که راغلې ، نو غيږ کې به دې ټينگ نيسم او بل ځل دې نه پرېږدم چې جگړې ته رانه ولاړ شې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو قوماندان صیب !ما دهغې ماشومې لورکۍ پر وړاندې یو نه بښونکې ګناه تر سره کړه،

ما هغه ماشومه د تل لپاره په یوه خیالي انتظار کې پریښوده،هغه به تر کله ناخبره د خپل مړ شوي پلار د راتګ لارې څارې،او ترکومه به هره ورځ د خپل پلار د راتګ په انتظار کې تر لمر لویدو پورې انتظار کوي.،نو !ورته برخلیک زمونږ په ګران هېواد افغانستان کې هم روان دی،

چې بې ګناه خلک په کې وژ ل کیږي او معصوم ماشومان د تل لپاره دپلار له مینې څخه بې برخې کیږي.

6

یوه ملګري کله چې دې خپل ملګري جنازه ولیده په خندا شو.

سپین ګیری ورته وویل بچیه سړی په جنازه نه خاندی

هلک چې سترګې یې له اوښکو دکې شوی وی ځواب یې ورکړ

بابا څه درتهووایم!!..

له زړه مې تورې وینې څاڅي ، خو ملګري راڅخه ژمنه اخستې وه چې کله سره ووینو نو په خندا به یو بل وینو

اودایې هم راته ویلی وو چې کله مړ شوم نو په خندا به زما

خواته راځې ځکه چې هغه وخت به هیڅوک هم نوی چې ستا اوښکې پاکې کړی ښه ملګري دې ژوند ریښتنې سرمایه ده په ژوند یې قدر

وکړی خاص دالله ج درضاپه خاطر ورسره ملګری وکړی دروغ مه وایې چل ول مکوی ځان په ملګري لوړ مه بولي او دانسانیت اخلاقو نه یې استفاده مه کوی انشاءالله ملګري به مو تر آخر دې ژوند پوری وی.

7

یوه ورځ پاچا خپل درې ۳ وزیران دربار ته راوغوښتل ، او ورته ویې ویل، چې هر وزیر یوه کڅوړه درسره واخلئ ، باغ ته ولاړ شئ او پاچا ته ښې رنګارنګ میوې راوړئ! وزیران چې دغه عجیب امر حیران کړل، درې واړه له کڅوړو سره باغ ته ولاړل .ترڅوچې دپاچاامرپرځایکـړي)!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(یو وزیر د پاچا لپاره ښې، تازه او مختلفې مېوې راټولې کړې) .

دوهم وزیر : په دې فکر چې، پاچا خو خپله ټوله میوه نه ګوري، چې څه فرق سره لري؛ نو له تازه او خامو مېوو څخه یې خپله کڅوړه ډکه کړه

دریيم وزیر چې ډېر ناپوه و، له ځان سره یې وویل چې، پاچا به یواځې ډکې کڅوړې ته ګوري او دې ته به نه ګوري، چې په منځ کې یې څه دي؟ په دې یقین یې خپله کڅوړه له وښو، پاڼو او نورو وړو خاشاکواولرګو څخه ډکه کړه، ځان یې له ستړیا څخه بچ کړو او خپله ډډه یې ووهله.دوهمه ورځ له امر سره سم دري ۳ واړه له ډکو کڅوړو د پاچا دربار ته حاضر شول .پاچا د کڅوړو له کتلو پرته سمدستي امر وکړ، چې دا درې وزیران د یوې میاشتې لپاره په یوه لرې زندان کې بندیان کړئ.همداسې وشول، له دوی سره په کڅوړو کې، له را ټولو شوو شیانو پرته، د خوراک لپاره نور هیڅ نه و.اوس نو اول وزیر، چې ښه میوه یې ټوله کړي وه، ټوله میاشت یې په هغه میوه ګزاره کوله او میاشت ښه په اسانی پرې تېره شوه ،.دوهم وزیر چې تازه، خامه او پخه میوه یې راټوله کړې وه، له سخت مشکل سره مخ شو، څو ورځې یې تازه او پخه میوه وخوړه او ګزاره یې پرې وکړه؛ خو وروسته خامې او خرابې میوې ته مجبور شو، چې خوړلو یې ناروغ کړ او په سختو تکلیفونو کې یې میاشت تېره کړه.دریم وزیر چې بې ثمره واښه پاڼې اوخاشاک یې په کڅوړه کې راټول کړې وه ، د خوراک لپاره ورسره هیڅ نه و؛ نو له څو ورځو وروسته مړ شو ،.اوس نو له خپل ځان څخه سم وپوښتئ، چې تاسودحقیقی مالک اوپاچالپاره څه شی ټولوئ؟تاسې اوس په هغه باغ کې ژوند کوئ، چې نېک او بد عملونه دواړه ټولولای شئ؛ خو په یاد ولرئ، هر کله چې د پاچا حکم صادر شو، نو خپلې بندیخانې) قبر (ته به موسمدم ور واچوي ،.په دې بندیخانه کې به یواځې تنها یاست، تاسې سره به صرف یواځې ستاسې له اعمالو څخه ډکه شوې کڅوړه موجوده وي ؛ هر څه مو چې راټول کړي وي ، همغه به مو پکار شي . اوبسنو همدا نن کوښښ وکړئ، ځانونه ستړي کړئ، ښې او تازه مېوې) نېک عملونه (راټول کړئ؛ تر څو چې هلته ارام او هوساپه خوشحالی سره اووسی

8

وائي، چې حضرت داود) ع (د خپل کار په ځای کې یوه ورځ په کار مشغول وو چې ناڅاپه یوه ښځه راغله او له سلام وروسته یی له حضرت داود) ع (څنی وپوښتل چی!

ایا ستا خدای) ج (عادل دی او که ظالم؟
حضرت داود) ع (ورته وویل چې زما خدای عادل دی او هیڅکله ظالم ندی.
لدې سره ښځې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه یوه کونډه ښځه یم او کوچني یتیمان ماشومان په کور کې لرم، هره ورځ د غاړې دستمالونه په کور کې جوړوم او په بازار کې یې پلورم او په پیسو یې خپلو بچیانو ته نفقه برابروم.

خو نن چې کله د بازار په لور روانه وم په لاره کې ناڅاپه یو هوایي مارغه راغئ او زما دتکري څنې چې پرسر مې ایښی و، د دسمالونو ټول پنډوکی یووړ او خالي لاس کورته راغلم.

ښځې لا خبره خلاصه کړي نه وه چې دروازه ټک ټک شوه، حضرت داود) ع (ورته د ننوتلو اجازه ورکړه، ګوري چې لس کسان تجاران راننوتل او هریو سل دیناره دحضرت داود) ع (په مخ کې کیښودل او ورته یې وویل چې داپیسې ضرورتمندو ته خیرات ورکړی، حضرت داود) ع (ترې پوښتنه وکړه چې خیریت دی، ټول لس کسان او هر یو سل دیناره خیرات ورکوی څه خبره ده؟

تجارانو وویل چې په سمندر کې یې په کشتۍ کې سفر درلود چې د کښتۍ یوه تخته ماته شوه او اوبه را پورته شوې، مونږ ټولو د الله تعالی حضور ته سوالونه وکړل چې که ددې طوفان څنې ووځې نو هر یو به سل دیناره نزر ورکوي، تجارانو وویل چې د اسمان په طرف مو کتل چې یو مارغه راغئ او یو پنډوکئ یې په کښتۍ کې را وغورځاوه.

چې کله مو پنډوکئ خلاص کړو پکې دسمالونه وو او په هغو مو دکښتۍ تخته وتړله او له طوفان څنې وژغورل شوو.

حضرت داود) ع (کونډې ښځې ته مخ واړو او ورته یې وویل چې زما الله ستا په دسمالونو ددوی ژوند وژغوره او د دریاب په منځ کې یې ستا د نفقې غم هم وخوړ.

څنګه دومره ستر رب) ج (ته ظالم ووایو؟

9

ماته خو ډېره جالبه کیسه ده، ځکه مې له تاسو سره شریکه کړه. پۀ هره دنده یا وظیفه کې کار کونکی ناست وي او ګټه اخیستونکی ولاړ وي،مګر یؤاځې ښونکی دی چې هغه ولاړ وي او ګټه اخیستونکی ناست وي!.

دا ماشوم یې چې غیږ کې اخیستی دا د پوهنتون استاد دی،خو دا ماشوم د دې استاد زوی نه دی، دا د پوهنتون د یؤې محصلې زوی دی،ماشوم ژړل د دې پر ځای چې محصله لۀ ټولګې اوباسي او یا ورته ؤوایي چې:

دا درس پریږده استاد خپله ماشوم واخیست تر څو یې مور پۀ آرامه درس ؤوایي،خو ماشوم د استاذ پۀ ولې ویده شو

مشري تکلیف دی تشریف ندی!..

(c) ketabton.com: The Digital Library

10

ددې کیسې لیکوال وایي :په یوه بازار کې ماته یو چرسي راغی او راته یې وویل، چې د چرسو لپاره لږې روپۍ راکړه.

ما ورته وویل چې، راشه خوراک درکوم؛ خو د چرسو لپاره روپۍ نه درکوم.

چرسي راته وویل چې، رزق ورکونکی بل دی، که د چرسو لپاره روپۍ راکوې، راکړه کنه لاړم درنه.

ما یو څو روپۍ ورکړې او چرسي روان شو، زه هم ورپسې روان شوم.

یو ځای کې واده وو یو سړي غټ پتنوس کې وریجې روانې کړې وې چې، پتنوس ترې وغورځیدو او وریجې ترې په ځمکه ولوېدې.

چرسي ورته کښیناست چې، خوراک یې شروع کړ؛ نو زه یې ولیدم،

ماته یې یوه جمله وویله چې، هغه جمله به زما ټول عمر په یاد وي،

راته یې وویل چې، دا وخت مې الله تعالی سره اړیکې خرابې دي، کنه نو ماته به یې په لوښي کې رزق راکوه؛ خو زما رب دومره مهربان دی چې، له چا څخه خفه هم وي، بیا یې هم ورته نشي لیدلی.

11

یوه ورځ مرگ دیوه سړی څنگ ته ورغی ورته ویې ویل نن داخیری ورځ ده

سړی ورته وویل چه زه نه یم تیار

مرگ ورته وویل نن لیست کی لومړی نوم ستا دی

سړی وویل سمه ده

مخکې له دی چه ما له دونیا پنا کړی راځه یوه پیاله قهوه وڅکو مرگ وویل سمه ده

سړی مرگ ته قهوه ورکړه اوپه قهوه کی دخوب گولۍ ورکړی اوپه درانه خوب یې ویده کړ

سړی لیست راواخیست خپل نوم یی دلیست اخیر کی ولیکه

مرگ چه له خوبه راپورته شوو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو له سړی یی مننه وکړه او ورته ویی ویل

ددی لپاره چه تامی ډیر قدر او عزت وکړ نن لیست له اخیری خوا پیلوم☹

12

یو انجلی چی نوی تیلیفون یی رانیول

پلار یی چی ورته وکتل

پوښتنه یی وکړه :کله چی دا تیلیفون دی رانیول نو لومړی دی څه په وکړه؟

لور یی ورته وویل :یوه دانه د ضد ضربه هینداره او یو.کاور می ورته رانیوی!

پلار :آیا سوک په زور یره تاته وویل چی دا کار وکړه؟

لور :نه پلاره!

پلار :آیا کله چی تا کاور او د ضد ضربه هینداره ورته رانیول نو د تیلیفون د جوړولو شرکت ته کوم توهین ورسیدل؟

لور :یا پلار جانه بر عکس ټول د تیلیفون جوړولو شرکتونه خپلی وایی چی د کاور او هیندارو څخه کار وخلو!

پلار :نو آیا دا کار دی په دی خاطر ترسره کړه چی ستا تیلیفون دیر زړه او خراب تیلیفون و؟

لور :یا پلاره په دی خاطر می دا کار وکړه چی نغوارم کوم تاوان ورته ورسیږی او که تاوان ورته ورسیږی نو قیمت یی کښته کیږی او بی ارزښته کیږی!

پلار :آیا ستا تیلفون په در کار سره دیر بد خوند او خراب معلومیږی؟

لور :یا پلاره زما په نظر دیر شکلی معلومیږی او که خراب معلوم هم سی په دی خاطر چی د هر خطر څخه په امان دی او تاوان نه ورته رسیږی نه په دی خراب معلومیدل ارزی!

پلار په مینه مینه ی خپل لور ته کتل

او بیا یی ورته وویل :آیا پوهیږی لورمی چی ستا حجاب هم د همدی کاور او هینداری په شان دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

13

خبريال کيسه کوي چي فيډل کاسټرو د هاوانا په کوڅو کي د شپې لخوا په يوه سر لوڅي جيپ کي د خپل يوازي يوه ساتونکي سره ګرځېدئ .ما پوښتنه ور څخه وکړه چي تر سل واره زيات د سي ای اې او ام ای سيکس له لوري ستاسي د وژلو هڅه سوې ده، خو بيا هم تاسي د يوه ساتونکي سره په سر لوڅي جيپ کي ګرځئ، ولي؟ ده په جواب کي راته ويل، هغه مشران بېرېږي چي د خپلو خلګو سره يې خيانت کړی وي، ما د خپلو خلګو سره خيانت نه دی کړی، له دوی څه را پورته سوی يم او د دوی د آزادۍ لپاره مبارزه کوم، څکه خو د دوی په منځ کي تر ټولو ډېر ساتل سوی او محفوظ هم يم، خطر هغه مهال ډېر راته متوجه وي چي له دوی څخه ليري سم.

14

د يوه ځوان زړه يو دم بي حرکته شو ، کله يې چي روغتون ته ورساوه ، د ۲۴ ساعتونو لپاره يې اکسيجن ورکړ ، بيرته چې ځوان جوړ شو ، ډاکټر ورته د ۵۰۰ ډالرو بيل ونيوې ، ځوان د بېل په ليدو وژړل.

ډاکټر ورته وويل :ژاړه مه ، که پيسې نه لرې ، ژوند مو تريخ او ناچاره وې ، نو نه يې غواړم؛

ځوان وويل :د پيسو مشکل نشته ، الحمدلله هر څه لرم

او کولی شم ، ستاسو پيسې درکړم . ډاکټر وويل : مشکل څه دي ، ولی دي وژړل . ځوان وويل : ځکه مې وژړل ، چې ستا فقط د ۲۴ ساعتونو پر اکسيجن ۵۰۰ ډالر راغلل ، خو ما چې په کلونو کلونو همدا اکسيجن د الله تعالی په مهربانۍ او فضل سره مفت اخيستی دی ، اوس زه پوه شوم چې زه څومره ناشکره او رښتيا ستر پوروړی يم.

15

يو سپين ږيري مات سوي بادام د رسول الله ﷺ مخي ته کښېښول، رسول الله ﷺ به د هر بادام په خوړلو سره يو ځل سپين ږيري ته وخندل او د سپين ږيري پر خوله به سپين بريت موسکي سول، رسول الله ﷺ ته اصحاب کرام په تمه وه چي، اوس به دوی ته هم ووايي چي، راسئ بادام وخورئ؛ خو داسي ونه سول.

سپين ږيری ولاړ او اصحاب کرامو وپوښتل چي، يا رسول الله ﷺ مخکي به دې هر شی موږ سره شريکوه؛ خو نن دې ږغ ونه کړ!

خبر ياست چي، رسول الله ﷺ څه وفرمايل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسول الله ﷺورته وویل :بادام بیخي ترخه وه، که له تاسي څخه یوه هم تریخ بادام تو کړی وای؛ نو د اخلاصمن سپین ږیري خندا به په غم بدله سوې وای.

16

خداي ج مهربانه دی «د بزگر او بادار تر منځ لنده کیسه»!

یو بزگر له یو مالداره سره بزگری شروع کړه. شپې او ورځې دي تیریږي او بزگر چې ډیر صادق ریښتیني او د ښو اخلاقو څښتن وو. او خپل کار به یی په ډیره صادقانه توگه کولو او مالدار هم ورنه تر ډیره راضی وو. ددواړو تر مابین ژوند دی تیریږي... د بزگر زیات وخت تیر شو خو ده دا خپل د کار مالک یا دا مالدار په عبادت کولو تر اوسه نه دی لیدلې .بله ورځ یی له ځان سره دا هوډ وکړ چي یا به کار پریږدی او یا به هم دا مالدار په عبادت کولو را بولي.

وروسته نو بزگر به چي کله د الله تعالې عبادت کاوه نو له بادار نه به یی هم د عبادت کولو غوښتنه کوله چي راشه د الله ج عبادت وکړه او لمونځ وکړه خپله غاړه دی خلاصه کړه.
مالدار به ورته ویل چي ته مو پریږده!

الله تعالې مهربانه دي........

هر ځل به چي مالداره ته دی بزگر له طرفه د عبادت کولو دعوت کیده د مالدار سړي ځواب به معلوم وو.

ته مو اوس پریږده! خداي ج مهربانه دي.....

او همیشه به یي همدا یوه خبره کوله چي خداي ج مهربانه دی......

وخت دی تیریږي د غنمو د کښت کولو وخت راورسید بادار خپل بزگر ته امر وکړو چي سبا ته به په پلانکي ځاې که غنم کښت کړي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بزګر ورته وویل: په سترګو ولې نه بزګر لاس په کار شو تر څو تخمونه سره آماده کړي. بزګر د غنمو پر ځاي د جوارو تخم یوړو او کښت یې کړ او راغي بادار ورته وویل غنم د کښت کړل! بزګر وویل: هو

څه موده وخت تیر شو او مالداره بزګر ته وویل راځه چې هغه غنم وګورو چې څنګه به شوي وي. بزګر ورته وویل: راځه او روان شول کله چې هلته ورسیدل مالداره ګوري چې د غنمو پر ځاي جوار راپورته دي. او ویې ویل: دا خو جوار دي او بزګر ته په قهر شو ورته یې وویل چې ما تاته نه وو ویلي چې غنم کښت کړه. نو تا بیا ولې جوار کښت کړي.

بزګر ورته وویل چې خداي ج مهربان دي......

غنم به شي.

مالدار ورته وویل: چې خداي ج خو زه هم وایم چې مهربان دي خو داسي نه چې ته جوار کښت کړي او بیا ورنه غنم غواړي.

بزګر ورته وویل چې ټول عمر مي درته ویل چې راشه لمونځ وکړه راشه عبادت وکړه تا به ویل چې خداي ج مهربان دي.....

نو ته هم د ځان لپاره یو څه کښت کړه چې الله ج یي تاته حاصل درکړي.

ګرانو مسلمانانو ورونـو دوه ورځې ژوند دي زیات کوښښ وکړي چې د خپل آخرت لپاره یوه څه کښت کړي تر څو مو حاصل ګل او ګلزار شي.

17

غوښه

ساحل منګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې له خلاصیدو سره سم مې د انګړه پر لوري قدمونه واخیستل. کمه شېبه مې د کور جوړښت تر سترګو تېر کړ او کتل مې چې ځو خونې لرې، په انګړ کې څخه پراته دي او کوم هغه څه دي، چې د سړي پام ور اوړي.

په کرار – کرار مې قدمونه اخیستل او د کور په جوړښت مې فکر کاوه، چې بې پامه مې پښه د یوې وړې کندې په څنډه کې وښویده. د لینګي یوه برخه پوستکی مې وسولیده او لږ شان مې د شرم احساس هم وکړ. که څه هم د درد احساس مې وکړ خو ځان مې داسې ونیو، چې هیڅ هم ندي شوي. د کور ښځې هم زما په لوېدو خپله همدردي ښکاره کوله خو ما دغه خبره بیخي عادي ونیوله.

زه هم د خیریه ټولنې له هغو رضاکارانو څخه وم، چې په کلیو او بانډو کې مو له بې وزلو سره مرسته کوله. ښځه مخکې، ماشومان ترې تاو او زه ورپسې شوم،تر څو یې د کوټې مخ کې چوتره کې په غوړول شوې درۍ کېنولم. له معمول سره سم مې له ښځې څخه د خپل ژوند احوال وپوښت، چې څه حال لري، تر کومې کچې بې وزله دي او زمونږ مرستې به ددوی په ژوند کې څومره ګټورې پریوځې.

ښځې د خپل ژوند کیسه داسې پیل کړه:
له ما چاپیره درې هلکان او یوه یو کلنه لور مې چې ګورې زما په شمول همدغه پنځه کسه یو. کلونه کېږي چې اقتصادي وضعیت مو ښه نه و، خو څو میاشتې مخکې مې خاوند په ښار کې له یو چاسره کار پیداکړی و، دوه ورځې کار یې وکړ په دریمه ورځ چې له کوره ووتلو مشوره یې راسره وکړه ،چې نن له هغه کس څخه چې زه کار ورسره کوم څو پیسې اخلم. ډېر وخت کیږي، چې غوښه مو نده خوړلې، غوښه راوړم او څه اندازه به کچالو هم راوړم.

په همدې خبرو او مشورو مې خاوند له کوره ووت. د ماسپښنین دوه بجې به وې، چې دوازه ټک- ټک شوه، پنځه کلن زوی مې دروازې ته ورولیږه خوبېرته یې له دوازې رامنډې کړې. زوی مې له خوشالۍ په جامو کې نه ځایده، ویل ابۍ! درې سړي راغلي یوه لویه خلته یې له غوښه یې راوړې ده وایي مور ته دې غږ که چې دا یوسې. مورې! غوښه درنده ده زه یې نشم راولی ته یې راوړه .

زه هم حیرانه ودرېدم، چې دا کوم سخي پیداشو چې یوه خلته غوښه یې مونږ خوارانو ته راوړې. د دروازې پر لوري مې ګړندي ګامونه پورته کړل تر هغه چې دروازه مې خلاصه کړه .

سترې مشئ! تاسو څوک ؟
دریو واړو داسې حالت لاره چې ماسره د خبرو کولو ته یې زړه نه ښه کاوه. خو له رنګه یوخ سړی چې عمر به یې له پنځوسو اوښتی و رانږدې شو او غاړې یې تازه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوري! د خدای چې څه خوښه وي، مونږ اوتاسو باید د هغه رضا ومنو او که مو ونه منله خدای به راته نور هم په قهر شي،ستا خاوند د ښار په نني موټر بم کې په حق رسیدالی، دهغه د بدن هغه برخې مو راټولې کړې، چې مونږ څه ناڅه وپیژندلې، دا هغه خلته (پلاستیک) دی چې ستا د خاوند غوښې مو پکې راوړلې.

په بدن کې مې څړیکې شوې، سر راباندې تاو شو، حواس مې له لاسه ورکړل او د یوه لیوني په څېر مې په ځان خولې ولګولې. د خاوند مرګ ، بیا داسې مرګ داسې شولکه ټوله دنیا مې چې پر سر راغورځیدلې وي .

نه پوهېږم چې په هغه شپه کې به پر ما او بچیانو به مې څه تېر شوي وي، خو زه داسې څوک وم، چې په ټول ژوند مې چنداني خوشالي نه وه لیدلې، له هر ډول درد او غم سره بلده وم او له ځان سره مې وویل چې د خپلو بچیانو لپاره هم باید خپل حواس پر ځای کړم.

په دې شپه کې نه وم پوهېدلې چې څومره وخت به وتلی وي،خو هغه کسان چې (پلاستیک) یې راوړی و له دروازې تللي وو. (پلاستیک) مې راواخیست ومې نه کتل چې زما دخاوند د بدن کومې کومې برخې به یې پکې اچولې وي. دومره مې وکړل چې ددروازې رادېخوا یې په هغه کیندل شوې کنده کې یې واچوم چې تېر کال مو وچ شوی نیالګی ترې کاږلې وه او هغلته مې یو څو بېلچې خاوره پرې واړوله.

ښځې دغه کیسه په داسې ډول کوله ته به وایي چې د خاوند له مرګ اوس خبریږي او هغه صحنه په حقیت کې ګوري. سترګې یې پاکې کړې او هغه کندې ته یې لاس ونیو او وې ویل: ته چې له دروازې راننوتې او پښه دې وښویده هماغه مې د خاوند قبر وبوله.

اوس نو ته ووایه چې په داسې حال کې به مو ژوند څنګه وي؟ وړه لور مې اوس هم د پلار له مرګه نده خبره، پنځه کلن زوی خو لا داهم راته وایي، چې مورې سخته بخیله یې هغو کسانو چې غوښه راوړه په کنده کې دې واچوله خو مونږ ته دې پخه نکړه.

18

یوازې یوه شمـــــــــــــیره ! (لنډه کیسه)

لیکونکی : خالق رشید

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزاړه میزپرسرمې ایښې وړه کتابچه سر دری څلویښت کلنه شوه ، وړه کتابچه ده ، دری څلورځلې مې سره ګنډلې اوصحافي کړې ده، دا زما دتلیفون دشمیرو کتابچه وه...چې زما د ډیرونږدې ملګرواو دوستانو شمیرې په کې په منظمه اوښکلي خط لیکل شوې وې ...

هغه ملې، چې دکابل جنګونه پیل شول اومو هم له کابله په تیښته تیښه دباد وزرشوو، له ډیرې بدې ورځې داهم په کابل کې راڅخه پاتې شوه، کابل انجنیرصاحبانواوددین پتنګانوړنګ کړ، طالب یارانو بیا د پولی پړک ته کیناوه، امریکایانودخپلو لوړپوړو ودانیود غچ په خاطردا بی ګناه ښاردټلوالې بدمستانوپه نغوته په لویولویو بمونو وویشت... اوپه وینویې ولاړه ...

خو کابل مړنه شو، کابل له سختواو بدو ورځو وروسته بیا سرراپورته کړ...له هغوبدوشپوورځوچې چا یې کله هم فکرنه کاوه... زمو یوځل بیا یادونو اوکتابونو ته ورپام شو، که څه هم زمو مساپري د هاتې کولمه شوې وه ، خوپه دې دومره اوږده موده کې باوروکړئ چې دکابل یادونه او کتابتونه مې یوه ورځ هم له یاده و نه وتل، میرمنې به مې تل ددغویادواوارمانو لړی په یوه لنډه جمله کې را لنډه کړه :

ـ کابل وران شو، زرګونه بې ګناه ککرې په کې په وینو ورنګیدې ...اوته لاهم د یادونواو کتابونو په غم کې یې ...

داخبره به مې چې واوریده په رښتیاهم ځان به مې غلی ونیواوپرخوله به مې لاس برغولي کړ، له ځان سره به شوم :
-هو، رښتیا، کابل وران شو او زه لاهم ...

رښتیاخبره خوداوه، کله چې مو له وطنه په وتلو ناچارشوو، هرڅه مو له یاده ووتل، له نژدې ګاونډیوسره موهم نه ولیدل اونه موله یوه اوبل سره خدای پاماني وکړ، جګړه دومره خونړۍ شوې وه چې په یوه کوڅه اویوه زینه کې له یوه اوبله ورک شوو، دیوه اوبل پتې هم راڅخه ورکې شوې... ځکه خوبه په همدغه حال کې مو دخپلې دغې کتابچې چې په هغې کې د خپلوانواودوستانو شمیرې وې افسوس کاو اوتل به مو په دریغ سره دا یادوله :

-کاشکي مو دشمیرو کتابچه له ځان سره راوړې وای ... کاشکي چې هغه خوموله یاده نه وای وتلې ... اوداهغه کتابچه وه چې په هغې کې زمو دټولو یارانو دوستان شمیرې له کلو راهیسې خوندې وې ، ډیره پخوانۍ شمیره په کې زما د لومړني دورې د ټولګیوال دکورشمیره وه ، دوحید مومند ... ۳۰۹۱۵ ... هغه چې تراوسه یې هم مړی اوژوند راڅخه ورک دی ... هو، داشمیره تراوسه هم زما په یاد ده ... په یاد ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواوس له کلونو وروسته موږ ټولو ته دا څرګنده شوې وه اوله هرڅا مواوریده اوریده ...

ـ کابل مړنه شو... کابل مړنه شو ...

اوکابل یوځل بیا د خپلو ورانو اوکنډرکنډرکنډوالوله سختواو بدو ورځو وروسته په خاوراو وینو لړلی زخمي زخمي سر راپورته اود آشه مایی مور پرلمنه یې دانصاف اوقضاوت په لامل کیښود... خودریغه چې تراوسه هم لاڅا انصاف ورسره ونه کړاود ورانی سپین سترګی سرتېتی یې لاهم ځان ته نه نیسي اولایی هم دنورو پرلاس ځوروي اوخواروي ...

له اوږدو تیارو وروسته موږ یوځل بیا لکه یو وزي مرغان بیرته له یوې اوبلې خوا ورغبرګ شوو، داسې چې کورونه سوي ول ...غلوهرڅه وړي ول، خویوڅه چې د دوی زورنه و، ورته رسیدلی هغه یادونه اوکتابونه ول ،هغه چې دم ګری تردرنو ګردونو لاندې پټ شوي اوپه ګولیو زخمي زخمي یوې اوبلې خواته پراته وو... تورتم اودهغه ورنونکې څپې د کابل پرټولو کورونو اوګودرنوباندې تیرشوي وې ، زما دکورهم دغه حال و، کله چې مې دکتابتون ماته دروازه له درنوخاورو اوخځولو را واړوله ،دکتابونو الماري ټولې را نړیدلې وې، یوې پربلې یې لکه دکابل بی ګناه شهیدې میندې ساړه سرونه ایښې وو، کتابونه هرې خواته له غیږوتیت اوپرک شوي پراته وو... دلوستنې دمیزدوې پښې ماتې شوې وې، یوازې پردوو نورو ولاړو... دکاغذونواو اخبارونو رنګونه لکه خزان وهلي پاڼي زیړشوي وو، دمیزخانه نیم کښه وه، په سختۍ مې راخلاصه کړه ، هرڅه چې په کې وو ، ټول په خاورو لړلي ول ، راپورته مې کړل، دوړې مې یې یوې خواته کړې ، کتابچه مې مخې ته را وپړکیده .... هو، هم هغه کتابچه، هم هغه دیارانواوخپلوانو دشمیرو اونمروکتابچه... ټول ورته خوشال شوو، زر زرمې یې پاڼی یوې اوبلې خواته سره واړولې، دلومړي مخ شمیرې سمې نه لوستل کیدې، خو لومړی شمیره چې زما په یاد وه ، د دریو اونهو ترمنځ صفر یې له منځه تللی و، خو داچې زما په یاد وه زرمې د دریو مخې ته یوصفرکیښود، شمیره مې دایره کړه،خو له هغې خوا به ځواب راغلي :

ـ داشمیره موجوده نه ده ...

زرمې بله شمیره دایره کړه، دهغې له خوا هم خواب راغی :

ـ دا شمیره ګرد سره نشته ده ...

لس شمیرې مې په پرله پسې ډول دایرې کړې، خوله یوې مې هم ځواب ترلاسه نه کړه ، یاره ، شلمه دیرشمه شمیره مې چې دایره کړه زنګ تیرشو اوغږ راغي :

ـ بلي ،

زرمې ځواب ورکړ :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ داد ولسوال صاحب کوردی ؟

ـ ته څوک یې ؟

ـ پردیس گل ، د ولسوال صاحب د زوی هم صنفی ...

مقابل لوری راته په غړمبا شو :

ـ و وروره ، زه ولسوال ملسوال نه یم، قوماندان یم ، قوماندان تورتم گل ... دالس پنځلس کاله کیږي، کله چې زه کابل ته راغلی یم ، همدغه زما شمیره ده .... پوه شوې که نه ؟

زرمې ځواب ورکړ :

ـ سمه قوماندان صاحب وبښه چې زه غلط شوی یم ...

همداسې مې شمیرلې دایرولې ، هغوچې خواب یې نه راکاوه ، او راته ویل به چې : دغه شمیرموجوده نه ده ... هغه به مې په نښه کړې چې گواکې نشته ...

څه سردې خوړوم ، په شمیرو دایرولو باندې ستړی شوم، نه پوهیږم چې څوومه پاټه به وه ، بیا مې د ولسوال صاحب غني خان شمیره مخې ته راغله، ببامې توکل پرخدای اود زړه زور وکړ، دایره مې کړه چې زنگ یې تیرکړ، یوپنډه غږ ترې راووت :

ـ هلو... بلې...

زرمې پوښتنه ترې وکړه :

ـ دا د مدیرصاحب اسماعیل خان کوردی ؟

ـ اسماعیل خان یې لاڅوک وي ؟

بل چاته یې غږ وکړ :

ـ وهلکه راشه دا غوا دې پریږده دا سړي څه وایی ، ځواب ورکړه ...

یوبل غږ راغی :

ـ بلي ، سلام ،

زرمې پوښتنه ترې وکړه :

ـ دا دوحید دوی کوردی، د ولسوال صاحب غني خان ؟

ـ نه وروره ... دا دمولوی سترجنرال استاد ماشیندارصاحب کوردی ...

و ډارشوم زرمې په خواره ژبه ځواب ورکړ :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وبښئ ، وروره ، نه ولسوال صاحب نه مولوی و، نه جنرال اونه ماشیندار... ښښنه غواړم ...

غوږئ مې کیښوده ، یوشمیرخپلوان چې راسره ول ، هغوی ته مې مخ ور واړاوه چې دا شمیرې خو یوه هم کارنه کوي اوکه داخلک اوس په دې لوی ښارکې نشته ؟

موږ په همدې کې وو، چې یو زنگ راغی ، ورته خوشال شوم ، چې ځه که خدای کول یوڅوک خو را پیداشو، خامخا یې زما شمیره لیدلې ده ... کله مې غوږئ پورته کړه واومې وریدل :
ـ تاسې زما شمیرې ته زنگ وهلي ، ته څوک یې ؟
ځواب مې ورکړ :
ـ زه پردیس گل یم د مستوفی امین خان زوی ...
زر یې ځواب راکړ :
دا امریکا سفارت دی ... نورپردغه شمیره زنگ ونه وهې ... پوه شوې ؟
غوږونو مې ترنگ آواز وکړ، اوشیرماما ته مې وویل چې ترسلو زیات زنگونه مې ووهل، خو دیوه له خوا هم ځواب رانغئ ...
ما ما راته کړه :
ـ خیردی هغوی چې لیدل یې ډیراړین وي ، کورته به یې ورشو، نورځان په شمیرو مه ستړی کوه، شپاړس کاله ستا په کتابچه تیرشوي، زیاتره هغوی چې له تاسره یې شمیرې شته، هغوی له ښاره وتلي دي... هوډیروخت تیرشوی ... ډیره زما نه تیره شوې ... دلته شمیرې بدلې شوې، څیرې هم بدلې شوې ، کوڅې هم بدلې شوې، دلته خبره سرچپه روانه ده ، ټول ښار په قوماندانانو اوغلورا ډک شوی ، ډیرکورونه دوی ړنگ کړي اونوریې ورباندې جوړکړي، ځکه خود اصلی کورخاوند اوس په دغه ښارکې خپل کورنه شي موندلای ... دلته اوس هرڅه بدل شوي... شمیرې بدلې شوې اوڅیرې بدلې شوې ....

څوورځې مې همداسې په شمیرودایرولو تیرې شوې، خو له پخوانیودوستانودیوه هم ځواب رانغئ، ناچارشوم، کورونو ته یې هم ورغلم،له بده مرغه چې کورونه یې په کورونوکې ورک شوي ول، له دې سره سره به مې هم زړه طاقت نه کاوه، دشپې ناوخته به مې هم شمیرې دایرولې، خو په هغوشمیروکی اوس زما ددوستانو غږونه نه اوریدل کیدل، ډیرو خویي ښه وکنځلم ، ښې سپورې پورې مې هم په کراتومراتو ترې اوریدې اوریدې ...

پرون مازدیگربیا زما په تلیفون کې شرنگ شرونگ شو، بیا مې زړه را وهڅیده، په دې هیله چې کیدای شي دکوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوست تلیفون وي، په وارخطایی سره غوږی غوږته ونیوه :

ـ بلی ، مهربانی وکړئ زه ....

دنجلی نروچکي غږ و :

ـ ستا له خوا هره ورځ زنګونه راځي .موږ وخت نه درلود چې ځواب مو ووایو... تاسو ...؟

ـ ما بیا خپل غم وهلي نوم ورته یاد کړ او ور زیاته می کړه :

ـ وبښې دا مستوفي صاحب کوردی ؟

رانه یې وپوښتل :

-مستوفي یې لا څه شی وي ؟

ـ مستوفی امین الله خان ... دوست مې دی ، همدغه شمیره ده،

راته په خندا شوه :

ـ اوس دمستوفیانو، پاچاهانو وخت تیردي ... وایه زړه دې کیږي چې راشې او پته درکړم ...

سخت یې وډارکړم ،غوږی مې زر کیښوده ...

ماما را باندې پوه شو، په جدي څیره یې راته وویل:

ـ لا دهم زړه نه دی صبر ... لاهم غواړې چې ... واورې ... هیله کوم، نوره داکتابچه بیرته پرهغه ځای چې دا شپاړس اوه لس کاله هلته پرته وه درنه کیږدې، نورمه شله کیږه ....

ربښتیاهم، واړې مې سره ختلې وې، کتابچه مې سره واړوله راواړوله، نوره نو داسې شمیره نه وه په کې پاتې چې زړه مې ورپسې ختلای وای،خو بیامی هم د وروستي خل له پاره سرترپایه شمیرو ته دچا خبره د زړه په سترګووکتل .... ښه مې ورته وکتل، دهرې شمیرې ترځنګ د درنو نومونو په لیدو اولوستو سره مې ترسترګو خدای شاهد دی تیاره تیاره کیده ... ښه مې وکتله، خویوه شمیره هم داسې نه وه چې ما به نه وه دایره کړی...هیچا هم ځواب رانه کړ، یوازې یوځو ځوابونه

مې چې واوریدل هغه هم ډیرزړه بوږنونکي اودردونکي وو... اونا آشنا...

بس نورنوآرام شوم ... داسې ښکاریده چې نورنوڅوک په زړومینو اوزړو شمیرو کې نه ول پاتې ...پخوانیو شمیرو ځواب را ته ونه وایه، په سلګونونومونو ډکه زړه کتا بچه کې مې یوازې یوه شمیره وه چې زنګ یې تیراوه خو دریغه چا نه پورته کوله ... ؟

پای

د ۲۰۲۰ کال د سامبر ۲۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوال : فهيم لمر

په لسم ټولګي کې وم، چې مور له کلي څخه ښار ته را کډه شوو. له ماشوم توب څخه مې له داکترۍ سره لېوال وم. يوه ورځ له ښونځي څخه کور ته راغلم. له کلي څخه، کلي وال مو راغلی وو. مېرمن يې ناروغه وه. ځان سره مې وويل: ته دو بيچاره ګانو ته وګوره، له څومره لرې ځای څخه ډاکټر ته راځي. ځان سره مې هوډ وکړ کله چې داکټر شم، نو خامخا کلي ته ځم، د دې مسکينانو رنځ به دوا کوم. دولسم ټولګي ته شوم، او د کانکور ازموينې ته مې چمتوالی ونيولو. کال وروسته، په ازموينه کې مې ګډون وکړ. د کابل طبي پوهنتون ته بريالی شوم. د زده کړيالۍ دوره هم خپلې سختۍ لري. پوره اووه کاله مې زدکړې وکړې. او بلاخره ډاکټر شوم. خپل تخصوص مې هم د غاښونو په سر جراييۍ کې واخيست .

کلي او پخوانی هوډ مې هېر وو، چې زه به يوه ورځ کلي ته د داکټر په صفت ځم. يوه ورځ مې ورور راته زنګ وکړ، وويل: چې د يوه کلي وال مېرمن مو ناروغه ده، ستا ادرس مې ورکړ، مرسته ورسره وکړه .

کلي وال مو راغی، روغ بړ مو وکړ. خو کله مې يې چې مېرمن وليده، نو پخوانې يادونه مې را ژوندي شول. هغه زما معشوقه ښکلا وه. ما ټول ځيزونه له ياده ايستي وو. نه پوهېږم چې بيا ولې را ونځېدل. هغې ډېر تغير کړی وو. خو سترګې يې لا هغه ښان شکلي وي لکه د آهو سترګې، له سترګو مې وپېژندله.

د خاوند څخه مې يې وپوښتل څه ستونزه لرئ.
ځواب يې راکړ: ډاکټر صاحب! غاش يې ډېر درد کړلا، او نو بيا د کلي حکيم ته ورغلو، هغه وايستلو (حکيم يو غير مسلکي کس وو، چې د ډاکټر دنده يې په کلي کې پرمخ وړله. کله چې په کلي کې وو. زما د تره د زوی تل سر خوږېدا، نو کله به چې حکيم صيب ته ورغلا د چرسو يوه ټوټه به يې ورکړې وه، چې دا دې د غاښ لاندې کېږده جوړېږې، نيم کلی يې چرسيان کړل، بس د ده همدا يوه دوا وه). نو وروسته له هغې نه، د مېرمنې مې د مخ شی لور ډېر درد کړي او کله بې حسه وي .

کله مې چې د غاشو عکس يې واخيست، ومې ليدل چې غاش يې په ډېر فشار او په غير مسلکي ډول ايستلی او لاندنی زامه يې ماته شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موضوع مې ورته وویله. ورته مې وویل: یوه وړوکې عملیات ته ضرورت لري. د وویل: ډاکټر صاحب! د عملیاتو لپښت څومره کیږي. لږښت مې یې ورته ووې. سړی غلی شو وویل: داکټر صاحب! دا خو ډېرې پیسه کېږي زه خو دومره نه لرم. ما ورته وویل: خیر تشویش مه کوه، زه به یې پور درکړم، هرکله چې خدای درکړې بیا به یې راکړې.

دی ډېر خوشاله شو او مننه یې وکړه، چې زه به هیڅ کله ستا دا احسان هېر نه کړم. ورته ومې ویل: نه نه دا خبره به ته نه کړې ته خو مې کلیوال یې دومره خو پر ما حق لرې.

ځان سره مې وویل: په ښکلا مې دومره درد نه لوریږي، دومره خو په ما هم حق لري. عملیات یې تېر شو. څو ورځې تېرې شوې. دې به تل د سترګو له څنګه راته کتل، خو څه یې نه ویل. مابه ځان نه پوهولو، ځان سره مې ویل دې به لا دمخه هېر کړی وي، لکه تا چې هېره کړې وه. وروستۍ ورځ یې وه نوره نو روخصتېده. خاوند ته مې یې ځینې دواوې ولیکې، ورته مې وویل: دا دواوي واخله او بېرته یې ماته راوړه چې وېیې ګورم، او نور نو مېرمنه دې شه. دا کولی شئ لاړه شئ.

خاوند یې په دوا پسې ولاړ. دې ته مې وویل: چې یوڅو وخته احتیاط کوه، ډېر ساره او تاوده شیان مه خوره. ما غوښتل له اتاقه بهر شم، چې غږ را باندې وشو سیلابه! دا دښکلا آواز وو. نیږ دې ورغلم. بیا یې وویل سیلابه! زه دې له یاده ایستلې یم. ته خو چې لاړې پسې لاړې، خپلې ټولې وعدې دې هم هېرې کړې. تا خو ویلې وو، کله چې ډاکټر شم نو بیا بیرته کلي ته راځم او خپلو کلی والو ته به خدمت کړم. زه ډېره ستا په انتظار کې پاتې شوم. خو ستا هیڅ درک معلوم نه شو. زه هم د بل چا شوم. خو زما لا تر اوسه له یاده نه یې وتلی، ستا هر یاد مې په سترګو کې تاویږي، خو اوس خبره له خبرې تېره ده .

له سترګو یې اوښکې راغلې. په دې دقیقې کې یې خاوند راغی، دوا یې را ښکاره کړه. دوا مې ولیده، د استعمال سپارښتنه مې ورته وکړه او ورته ومې ویل: چې نور کولی شئ لاړ شئ.

زه خپل اتاق ته روان شوم، ورځ تېره شوه، ماښام کور ته روان شوم. ښکلا مې هیڅ له سترګو څخه نه لرې کیده. بیګا مې مور غږ وکړ چې ډوډۍ وخوره، خو زما هیڅ اشتها نه وه. ورته مې وویل: زه موړ یم. خو زه لا هم په پخوانیو یادونو کې ډوب وم. او د ښکلا هغه غږ بې مې تر غوږ شو، سیلابه! سیلابه..!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوني تېره شوه کارته تلم راتلم خو ژوند مې بدل شوی وو. تل به مې هغه په خیالونو کې وه. بیا مې هم ځان ته تسلي ورکوله، سیلابه هغه نوره واده شوې. او تا خو لا دمخه هېره کړې وه، د زړه خبره مه منه لږ خپل عقل نه کار واخله.

میاشت وروسته مې تصمیم ونیولو، چې کلي کې یوه ماینه خانه جوړه وم، هم به یو څو وخته له ښاره لرې وم. او د خپل د ماشومتوب هڅه به هم پر ځای کړم. ټول شیان مې آماده کړل، پلار مې هم خوشاله وو، زماد تصمیم نه، او لادمخه یې کلیوالو ته زما د ورتلو زېری یې د کلي په خان کړی وو. مور مې ښه نه برېښېده او زما له تصمیم نه خوښه نه وه، خو پلار مې راضي کړې وه.

کلي ته مې د طبي وسایلو سره حرکت وکړ. کله چې کلي ته ورسېدم، کلیوالو او خان صیب لا د مخه زما د ورتلو لپاره یې تیاری نیولی وو. ټول خوښ ښکاریدل. خان صاحب روغ بړ وکړ. او ما ته یې وویل: داکټر صیب تر څو چې کلي کې یې ته زما میلمه یې، او زما میلمستون به ستا ماینه خانه وي .

ما نه غوښتل چې څوک راسره په تکلیف شي. خو د خان صاحب اسرار دې ته اړ کړم، چې د ده غوښتنې ته غاړه کېږدم.
څو ورځې تېرې نه وې چې د مریضانو قافلې را روانې شوې، له نږدې او لرې کلیو څخه څوک چې زما په راتلو خبر شوي و راتلل.

اونۍ لا تېره نه وه، چې د خان صیب کره د ښځو شور ګډ شو. ګړۍ وروسته خان صیب او یوه ښایسته پیغه زما معاینه خانې ته راغلل .

خان صیب ته مې وویل: خان صیب خیرت خو به وي
د لور مې په غاښ بریښ دی، ځان له درده په ځمکه ولي. ته یې یو ځل وګوره.
جلۍ ته مې وویل: مهرباني دلته په چوکۍ کېنه. کله چې غاش مې یې وکتلو نو اوبه یې اخیستې وي او او سوری هم وو. دوا مې ورکړه. او سپارښتنه مې ورته وکړه چې یوه اونۍ ورسته دې راشئ، چې غاښ یې تداوي کړم.

زموږ په کلي کې د هلکانو ښوونځی وو، خو د نجونو ښوونځی نه و. کال مخکې دولت غوښتل چې ښوونځی جوړ کړي، خو خان صاحت ممانعت کړی وو. ویلي یې وو: موږ خپلې ښځې نه بې سطره کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو کله مې چې کلي کې د مریضانو وضیعت ولیدو، ډېر مې زړه درد وکړ چې څومره ستونزو سره لاس او ګرېوان دي، په ځانګړي ډول ښځې. زه په دې ښه پوهېدم، د دې ټولو منشاء د ښځو د مکتب نه ښتون دی. هغه متل دی وایي که یوه ښځه بیسواده پاتې شي نو یو نسل تبا کوي. زموږ په کلي کې هم همدا وضیعت وو. مېندو خپل او لادونه سم نه وو روزلي، نیم بنګاین او چرسیان وو، نیم بیا ایران ته په مزدورۍ تللی وو. نیم بیا د تربګنت او بدیو شا نیولي وه.

ځان سره مې هوډ وکړ، په هر ډول چې امکان لري خان صیب ته قانع کوم، ترڅو د نجونو ښونځي ته اجازه ورکړي. اونۍ تېره شوه، خان صیب له خپلې لور سره بیا راغلل، کله مې چې د خان د لور د غاش تداوي شروع کړه. د خان صیب سره مې هم بڼدار شروع کړ.

ورته ومې ویل خان صیب هغه د نجونو د ښونځي کیسه څنګه شوه.
ده په ډېر فخر ځواب راکړ: شکر الحمد الله پرېمو نښود، چې د کلي نجونې بې سطره شي. ما ور غبرګه کړه خان صیب که په کلي کې کومه زنانه ډاکټره وی، نو تابه دا خپله ښایسته پیغله لور ماته تداوي ته راوستې وئ. دا خبره په خان صیب ښه ونه لږېده. را غبرګه یې کړه، دومره بیغیرته نه یم، کې وی نو تا ته مې نه راوستله. او د ضرورت په وخت کې خو ډاکټر محرم دی. ورته ومې ویل شا نو کې ډاکټره وی ماته دې نه راوستله، نو دا نجونې چې مکتب وه نه وایې نو له کومه به ډاکټره شي، له هوا نه خو نه را کوزیږي. خان صیب باندې خولې روانې شوي. او څه یې وه نه ویل.

او پو شوم چې ده ځان پړ احساس کړ، نو ور غبرګه مې کړه، خان صیب د نجونو په تعلیم کې خو څه ستونزه نشته، او تعلیم خو فرض ده.

دی سره د خپلې لور روان شو. نور مریضان مې هم معاینه کړل، نن ورځ ډېر زیاد وو، ډېر ستړی شوم. معمولن هر بیګاه د خان صیب زوی ډوی راوړله، خان صیب هم راتلا، زما سره یې په ګډه ډوډۍ خوړله. نن خان صیب نه ښکاریدا، زوی یې یواځې راغلی وو. پوه شوم چې خان صیب زما په خبرو خپه شوی وو .

سهار وختي چې کله لمانځه ته را ویښ شوم، چې د خان صیب غږ مې تر غوږ شو، ډاکټر صیب! ډاکټر صیب!
ځان سره مې وویل: خدای دې خیر را پېش کړئ چئ خان صیب په دې سهار وختي کې څه وایي.
ورته ومې ویل: خان صیب خیرت دې په دې سهار وختې کې څنګه راغلی یې. را غبرګه یې کړه، خیرو خیرت دی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راځه چې لږ به وګرځو او خبرې سره وکړو.

ډاکټر صیب ستا په پرونۍ خبره مې ډېر سوچ وکړ، ټوله شپه خوب رانغلو او دې نتیجه ته ورسېدم چې ته په حق یې. د نجونو لپاره یو ښوونځی ضروري دی. او په دې توګه نه دا چې زموږ ښځې بې سطره کېږي نه، بلکه زموږ عزت پرځای کیږي. نو زه به دا خبره په کلي کې هم یاده کړم، او له ملا صیب سره به مشوره پرې وکړم.

ته داسې وکړه چې نن د ماسپښین لمانځه ته جومات ته را شه، کله چې مو د ماسپښین لمونځ ادا کړ، خان صیب را جګ شو او خبره یې له خلکو سره شریکه کړه، ملا صیب هم وویل: دا خو ډېر ښه کار دی. نورو کلیوالو هم د خبرې په مقابل کې ډېر غبرګون و نښود، د خان صیب په ټینګار او ملا صیب د اسلام له نظره د مسله په جدیت خبرې وکړې. لږ بحث نه وروسته ټول راضي شول.

کومې موسسهء چې غوښتل زموږ په کلي کې مکتب جوړکړي، د ریس سره یې په تماس کې شوم، ریسس یې وویل: که کلیوال موافقه وکړي، ډېر ژر به د ښونځي ځای تعین او د ښونځي د ودانۍ چارې به پیل کړي. کلیوالو هم د ټولو په مشوره د جومات څنګ د ښونځي ودانۍ ته غوره وګڼلو .

زما د کال په پوره کېدلو، په کلي کي د ښونځي د ودانۍ چارې هم تکمیل شوې. ما څه موده مخکې بهر کې د PHDپرګرام ته نوم لیکنه کړې وه، او په کلي کې د انترنټ د نشتون له امله مې خپل ایمل خپل ورو ته ورکړی وو. تر څو چک یې کړي او ما خبر کړي. ورور مې را ته زنګ وکړ، چې دې پروګرام ته بریالی شوی یم او ژو دې ځان دانتریو لپاره راورسوه. خان صیب سره مې خبره شریکه کړه، او کله چې کلیوال هم خبرشول ټول ډېر خپه وو، خو چاره نه وه. ټولو نه مې خدای په اماني واخیسته او د ښار پر لورې روان شوم .

21

لیکوال : رفیع الله ارمان

د دروازې له ټک ټک سره د مادک دتندي ګونځې سره ورغلې، رانیغ شو لاس یې وتپاوه توفداني یې له غاړې ونیوه شنه څاڅکي پورته والوتل میرمن یې خوله بده ونیوه.
دروازه بیا ووهل شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه شیبه چوپیتاوه. داځل دروازه نوره هم په زوره ووهل شوه.
مادک پاڅید له اوړو یې خیرنه خړه کمپله شاته ولویده، ښځې ټکری سره راټول کړ، په سر یې لاس تیر کړ غړوځکه ویښتان یې له پیوند ټیکري راوتلي ول کمپله یې د بوغبند په سرتاوکړې خطا کړه.

مادک د دروازې شاته غږ کړ:
څوک یې؟
معلم عطا یم، مادکه لکه چې په رڼا ورځ هم اوس ویریږي، زر زوړ شوې سړیه.
شرنګ شو د دروازې ځنځیرله دړې سره ولګید، دواړو سره غیږې ورکړې، خو د مادک لاهم طبیعت ګونځې و.

معلم صیب وویل
مادکه زړه مې تنګ شو کور کې ماشومانو بد حال اچولی و، د پیتاو هم خوند نه و یوازې څونډی په یوه ډډه دیوال خوا ته ناست و ما وې تاسره به غورې وکړم.
مادک دوه درې ځله په زوره وټوخل.

معلم صیب یې سترګو ته وکتل، طبعه یې ښه نه وه. وویل
ولې مادکه تر اوسه خو رک روغ وې او ښه نیغ دروازې ته را روان وې داولې یو په یوټوخي واخیستې؟

مادک له دیوال نه راتویې شوې نجمنې خاورې ته سترګې نیولې وې
وویل
معلم صیب د ماشومانو مور یې له وړو سره یوځای له پلار کره ولاړه او زما هم وضعه ښه نه ده؛ همدا اوس هم په کمپله کې پروت وم په کوټو کې سیلۍ چلیږي، واړه مې هم ټول ناروغان دي ټول ټوخیږي...

معلم صیب یې خبره ونیوه
غم مه کوه مادکه هسې ځان ته زړه خورې، غم چې په عالم و هغه غم نه دی؛ د مني شپې همداسې سړې وي د میزان ستورى په راختو دی څو ورځې وروسته هوا نرمیږي.
مادک بیا څو پرله پسې ټوخي په زرو له ستوني را وایستل، بیا یې زیاته کړه

معلم صیب که د خوښه وي زه به بیرته کوټې ته ولاړ شم یخنۍ مې وضعه نوره هم ښه نه کړه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلم زړه نازړه وويل
سمه ده مادکه ورځه نور د نه تکليفوم.
خو ته به هم راسره تللی وې!
نه مننه کور د آباد، ځم د جومات تبۍ به گرمه وي يوسات به پام غلط کړو.
مادک معلم صيب ته مړ لاس ورکړ او دروازه يې ورپسې پورې کړه.

معلم صيب تر جوماته خواشينی روان و، نه پوهيده چې نن ولې مادک بې خونده و. مادک په ټول کلي کې په ټوکو کې نمره وړې وه، لرې لرې کليو ته به ځوانانو په زور ورسره روان کړی و. په ډيرو کليو کې يې د ټوکو مسابقې گټلې وې، ځو ځله خو يې له ملگرو سره ښه وهل هم خوړلي وو.

مادک کوټې ته ننوت. ميرمن يې د کړکۍ له تاخچې راکښته شوه، شنه خيرنه پرده يې سره سمه کړه د مادک په اوږو يې کمپله ور واچوله وويل

سړيه مالم صيب څه ويل؟
مادک تکيه وکړه په بيرتو يې گوتې تيرې کړې لمدې شوې، لاس يې په کمپله وموښه وويل
دا خلک ليوني دي، نه د چا غريبۍ ته گوري نه دې يخنۍ ته، بس را روان به وي وايي به کور کې مې زړه تنگ و، خدای يې د دوه ټوټې کړي زموږ چې زړونه تنگ دي چيرته ولاړ شو.
خير دی سړيه خو همداسې د آموخته کړي، ټوله ورځ ته يې او د دوی وازې خولې، څو ځله مې درته وويل چې دا خلک هسې دربادنې خپل سات تيروي، له خوارۍ مزدورۍ يې ايستلی يې، نه وينې په کور کې دومره لرگي نشته چې غاښ پرې وټومبو، دا سوړ ژمی په دې کادانه کې نه تيريږي، د حيوانانو به له ددک کره څومره زړه تنگ وي؛ دا يې څومه ورځ ده چې هلته له يخنۍ تښتيدلي دي، سنگينه مې ډيره ياديږي امرو خو خير اوس غټ دی .
مادک له کمپلې غاړه راجگه کړه په يوه څنگ کوږ شو گونځې شين پلاستيک يې له جيبه را وايست وېې ځانله.

ښځې پرنج وهل زر يې ټيکرۍ په خوله اوپوزه تير کړ.
ها دادی نسوار د هم خلاص شول، تربيگا به بيا درسره خبره نه کيږي آخر دا ټول دې له خپله لاسه، اوړی به مې له ورونو سره نيش ته تللی وې اوس به د پوره څلويښت زره کالدارې راوړې وې ژمی مو ښه گرم پرې تيريده...
مادک د کوټې دود وهلو تيرانو ته سترگې نيولې وې زر زر يې رپولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې ټک ټک شو.

اوچت رانيغ شو په خوشکه يې وويل
ښځې ورشه گنې په مايې داخل سم بيابه کوې، ورته ووايه مادک نشته په خوارۍ پسې تللی دی !

ښځې غټې پايڅې سره راټولې کړې د کوټې ور يې په درب وواهه ووته، لا برنډې ته نه وه رسيدلې چې دروازه بياووهل شوه

غږ يې کړ
درغلم څه تندر را لويدلی چې داسې په توده غلانځ يې؟ !
مادک کړکۍ ته ور ولاړ شو پرده يې لږ يوې خوا ته کړه، ببر تارونه يې سترگو ته ودريدل.
توړۍ مادک لالا ته غږ کړه، کليوالو ويل نن د خازم اکا په هجره کې بنداړ دی.

ښځې ووېل
ځی خوار شئ، مادک خوستاسو د ساتيرۍ نه دی چې ټوله ورځ به يې غپوی، څه ورک شه سره له خازمه، مادک نشته پرون سهار په خوارۍ پسې له کوره...
خبره يې نه وه پوره کړې مادک له کړکۍ پرې غږ کړ
درغلم بازگليه درغلم
ښځه حيرانه ودريده!
په مادک پسې يې څادر ځمکه جارو کوله له دروازې ووت
په تلو کې يې وويل.
دروازه بنده کړه ويده نه شې! چې بيا به يې په ډبولو ټول کلی را ويښ شي زه بيرته راځم .

22

ليکونکی :عبدالهادی همت

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه پاچا امر وکړ، چې سپين ږيري بوډاګان بايد ټول ووژل شي، هغلته يو زلمی و، له خپل پلار سره يې بې سارې مينه وه. زلمی چې له ياد حالت نه خبر شو، پلار يې د کور په يوه پټه کوټه کې خوندي کړ، د ياد پاچا فوځ چې کله راغلل، پلټنه يې پيل کړه؛ خو په موندلو يې بريالي نشوو، بيرته خالي لاس ستانه شوو.

د وخت په تېرېدلو پاچا د جاسوسانو پر مټ ومونده، چې هغه خپل پلار پټ کړی دی. پاچا و انګېرله، وړاندې له دې، چې پلار يې ووژل شي او زوی يې بندي کړای شي، پرې ازموينه وکړه..

يو فوځي يې ور واستاوه، ورته يې کړه: پاچا در نه غواړي، چې صبا وختي د هغه په وړاندې پلی سوور حاضر شې. زلمی حيران شو، پلار ته د مشورې له پاره ورغی، ياده پېښه يې ورته بيان کړه. پلار يې موسکی شو ويې خندل! ورته يې کړه: په يوه ستر لرګي پښې واړوه، د پاچا د ناستې ځای ته مخامخ پلی سوور ورشه. همداسې يې وکړل. پاچا د ياد ځوان له زيرکۍ او پوهې نه حيران شو!

پاچا ورته وويل: ځه لاړ شه، صبا لوڅې پښې په ګوتو کې راشه! هغه بيا د پلار په لور و خوځېد، د پاچا په غوښتنه يې خبر کړ. پلار ورته ويل: ستا موزې را و باسه، هغه همداسې وکړل. پلار يې له موزو نه لاندينۍ برخه (تلی) ووېسته، ول اوس يې په پښو کېباسه، پاچا ته ورشه. هغه همداسې وکړل. پاچا يې بيا له زيرکۍ او هوښيارۍ نه اغېزمن شو.

دربيم ځل پاچا ورته کړه: ځه لاړ شه، صبا په داسې حال کې راشه، چې دوست او دوښمن در سره وي. ځوان ولاړی، ياده کيسه يې پلار ته بيان کړه. د پلار يې په شونډو موسکا خوره شوه، ورته يې کړه: له ځان سره خپله ښځه او خپل کورنی سپی مله کړه، هر يو د پاچا په وړاندې ووهه. ځوان ور غبرګه کړه: څنګه؟ پلار ورته کړه: بس همداسې وکړه، و به ګورې، چې څه کېږي!

زوی د خپل پلار د مشورې سره سم د پاچا په وړاندې، ښځه ووهله! هغه په سوو کړيکو سر شوه، خپل مېړه ته يه کړه: ژر ده، چې په کړې کړنه به (پښېماني) شې. سم د لاسه يې پاچا خبر کړ، چې مېړه يې پلار په ځمکنۍ سمڅه کې پټ ساتلی دی. مېړه يې همدلته پرېښود، هغې د کور پر لور موخه کړه. له مشورې سره سم يې سپی هم وواهه، هغه هم په غپا ترې وتښتېد. پاچا ورته کړه: په همدې کړنلاره کې د وفا او جفا څرک څه ده؟ ځوان سپی را وباله په بيړه د څښتن خوا ته راغی په داسې حال کې چې د مينې اظهار يې کاوه، اما ښځه په خپله موخه لاړه، رښتيا تر بده ښځه، سپی هم زياته وفا لري؟

پاچا ورته کړه: سبا پلار هم در سره راوله. په سبا د پلار په ملتيا د پاچا و محکمې ته وړاندې شو. پاچا يې و پلار ته کړه: له دې امله چې يو پوه او او زېرک وګړی يې؛ ته به زما مشاور او مرستيال يې! زوی يې د پلار د حکمت له امله د مرګ له لومې خلاص شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځينې ليکوالو څو مرغلرې پېږ يلې وي ، او له تاسو سره مي شريکې کړې، که کومه سهوه يه ليکو کي شوې وي، هيله ده ښښنه وکړئ.

ماخذونه

پورتنی ليکلې کيسې د ځينو ليکوالو هم دي ، چې له هغه جملې څخه دي ؛:

I. محترم عبيدالله پټان
II. محترم خليل جمال –
III. محترم شاهين
IV. محترم عبدالله حيران
V. محترم جانباز

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library